

LA PAPERINA

—Diu que té l'albumina.

—No ho cregui. Si no en vé d'Alemanya!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Pelaya, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
ESPANYA, trimestre. Ptas. 3
EXTRANJER 5
Pago anticipat
Dels treballs publicats en són responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITIU

LES HORES D'AMOR SERENES

LES FEBRES DE BARCELONA

III

I el pobre Cuba en tot el sant dia no pensava res més. S'hi volia casar. Li pararia un pis amb aigua viva, ben viva—com ell—i gas. I en els seus soliloquis, en les cavilacions a que s'entregava des de que es posava els mitjons—aquells mitjons de seda brodats, calats i... niquelats—fins que se'ls treia, no tenia altra deria al cap. Ja es veia amb ella al pis fet tot un home; un home! i abandonada per complert la vida de ballari que ja comensava a cansar-lo de la melsa sotraquejada de tants fox-trots i one-steps com havia dançat. Ademés, ja feia un quan temps que havia notat que se li feia aigua a les branilles.

—Si m'hi caso—pensava—mai més aixecaré la cama, ni per a pujar al tranvia. Mai més ballaré, ni pel meu sant encara que hi hagi convidats. Si tinc fills no els deixaré ballar ni... «Els tres reis d'Orient». Ja n'estic tip del ball.

Estava boig. Li sortia fum del cap—aquell cap arricat com un *sommier* antic, d'aquells que gemeguen com un acordeó.—

—Em dedicaré a la cria de coloms—es deia, tot entusiasmada, veient passar Rambla avall un vol de coloms a dos de fondo. Això del colom el tenia feia molt temps preocupat, perquè a Cuba no n'hi han, i ell pensava que, si aquí, amb una cosa tant petita com les besses es podien criar uns aucells tant grans, portats a Cuba i alimentats amb cocos es criarien unes bestieses com àguiles. I hi havia negoci a fer.

Ja es veia en el pis amb un casquet d'apotecari, d'aquells casquets que semblen una pasta de can. Llibre amb inicials al *realce*. El casquet y unes sabatilles de simolsa que'l lliurarien del recort dolorós d'aquells escarpins cisellats i estrets com una canoa de regates, aquells escarpins que'l feien presumir tant com patir i que havien sigut durant uns quants anys pares creadors d'ulls de poll de mal genit, i *manu o pedi facturars* de durícies de set capes i casi set espases de punyentes i molestoses que eren.

I el frac i el jaqué i l'smokin...! pobres prendes que l'havien acompanyat en la etzarosa vida de bohemi pels salons abigarrats del Monicó, The Cecile i Garron; aquelles mateixes prendes—prendes estimades—que havien motivat una frasse xocant i burlesca del ximplet de «La boîte a Tourey»—una mena de dimoni de la Sala Mercé que en lloc d'estornudar diu bestieses mofant-se dels que entren i surten.—Aquells trajos enrivetats i ja un xic llueus, anirien a parar... al carrer, al drapaire... a càl Pascasio, la casa d'empenyos clandestina del districte V, protectora de ballarins en mal ús.

De la seva joventut de disbauxa no en volia saber res. Res de dones, res de vici. Aquell mateix dematí que estava pensant això, mireu si n'estaria de decidit a abandonar la vida de calavera, que varen cau-

rer al carrer, al bell davant de casa seva, dues xerriques de diferent calibre, una caps de polvos de maltar vaques, o no recordo què, i una vena que tirava més metres que la pel·licola de Colón. Aquesta era la millor prova i lo més evident dels seus propòsits de no ficar-se mai més en llibres de cavalleria.

Però l'home proposa i Deu disposa, i en aquella ocasió Deu va disposar que'l xicot continués divertint-se com fins aleshores, allunyat del sant sagrament del matrimoni i de la vida reposada i tranquil·la de senyor Mariano, a la que ell, ballari, però no pas de naixença, es creia tenir dret. I tot lo més que li fou concedit com a gracia especial, siguié un estat de tristor que li va des del paidor fins a les cames i que'l fa ensopit i enmurriat de tal manera que sempre sembla que acavi d'errar d'un número.

Estaba enamorat!... Estaba enamorat de debó? Jo què sé. Tenia les febres de Barcelona.

A París s'havia divertit més que un pagès de Burriana en una *correguda de bons*.—No hi ha res al món que pugui divertir més a ningú que'ls toros diverteixen als valencians de Burriana.—La seva vida havia sigut a la capital de França una pessigolla eterna. Havia disfrutat més que no disfrutaria una criatura llaminera amb una marena de sis duros. A Milan, sota mateix de l'escala, hi visqué tres trimestres en continua juerga. Allí aprengué d'imposar la veu i totes les peces de la boca.

A tot arreu del món ont havia estat visqué més bé que en Muley Haffid quan encara no havia regalat l'elefant a Barcelona, i en canvi, ja ho veieu, aquí, havia d'esser aquí, en aquesta ciutat, en aquesta mateixa ciutat ont un company de negre, en Johnson, també passava penes devegades; havia d'esser aquí, ont la seva tranquil·litat se'n anà al caram i la seva felicitat casi congénita s'esvai per a no tornar, segurament, mai més.

I es que Barcelona, dolça i bona com un mató de cà la Serafina, guarda latent un *virus* que no se'n va ni a tirus. Un *virus* que toca a qui toca—i aquest pic li ha tocat an ell—i que trastoca quan toca a què toca. El virus de les febres, que lo mateix son febres de negoci que d'enamorament. Barcelona, bona i sencilla, no està per ballarins enamorats i se'l treu del damunt boi dient-li, amb la veu dels fets que li passen: «O tornes a la *matchitcha* brasilenya i avals *lento*, deixan-te de cabories, o et faré ballar els goigs de Sant Prim, qu'es un ball que's balla sempre amb la més magre.»

Veurem ara si amb això dels goigs també en surt professor.

EPIGRAMA

La noia de càl Guiteres
amb un optic es casà;
la vaig veure l'endemà
i està clar, ja feia ulleres.

—A mí, la veïna del costat m'amolina molt.
—Doncs jo tinc un senyor al demunt que tot el dia barrina i no em deixa sossegar.

PSICOLOGIA DEL BALL

XII

Si la nit de la festa extraordinària a «La Codorniz Risueña» l'americà hagués tingut més dó d'observació, no s'hauria avorrit ni m'hauria parlat d'anar al «Excelsior» fugint del mon dels pixa tinters i dels horteres. No molt lluny de nosaltres hauria pogut veure, assentada en una cantonada, a la *nena chic*, amb la seva amigueta; la *nena chic*, que no té preferències per ningú i que està sempre disposada a dir que sí al que té tip de ballarí, o simplement de dur un duro a la butxaca per a obsequiar-la.

La *nena chic* podria dir-se també la *nena* que va amb una altre *nena*. La *nena chic* no pot anar sola perquè encara no ha franquejat els límits de lo que a la Lliga del Bon Mot en diuen la mala vida, però tampoc pot anar amb la mamà ni amb la tieta, ni amb la senyora del pis del davant, en primer lloc, perquè ella va arregladeta, i una *sogra* mal vestida al seu costat la desacreditaria; i en segon, perquè ella troba que anar al ball amb la vella fa senyor Esteve. (La *nena chic* es llegida i compra el PAPITU d'amagat de casa.) Mes si la *nena chic* no pot anar sola perquè encara no hi ha arribat, ni amb la família, perquè ja hi passa, té que cercar un terme mig, i aquest terme mig es una altre *nena*. Una altre *nena* com ella, en les mateixes circumstàncies i amb les mateixes idees, que s'uneixen per comunió de sentiments en una mena de Junta de Defensa. L'una serveix d'ajuda a l'altre, s'ensenyen mutuament punts que han après aquí o allà, es prevenen contra

els defectes de Fulano o de Mengano, i arriben a formar un conglomerado tant fort que ja hi podrien pendrer exemple els nostres governants de la meseta.

La *nena* que va amb la *nena chic*, qu'es una *nena chic* número dos, pot ésser una germana, una cosineta, la filla d'una veïna o una companya de taller o de botiga, o, més sencillament, una coneixensa del cine o de «La Codorniz Risueña», que ha arrelat per esperit solidari. La *nena chic* necessita una altre *nena* al seu costat; es un article de luxe, un adorno indispensable com les sabates de vellut, les mitges transparents o el rellotge de pulsera. Es, també, una certa vanitat, com una *querida* pel *nouveau riche*. I no hi cerco cap afinitat...

Jo he tingut sempre una debilitat per les nenes que van amb una amigueta. Aquesta debilitat em vé de lluny. Anys enrera, avans de desenrotllar-se en mí aquesta funesta mania d'omplir quartilles a les nits per les taules dels cafès, que tants mals de cap em dona i tants disgustos em costa, vaig ésser soci de «La Perla Recreativa», i allí vaig enamorar-me —no me'n amago de reviuir aquesta bestiesa de ma primera volada, car tots hem sigut joves sens coneixement— d'una *nena chic* que avui treballa pel seu compte els dissabtes i diumenges pels voltants del carrer de Muntaner. Les caresses que li feia la seva amigueta, ses converses a mitja veu, que finien sempre en una rialla que evocava en mí l'esclat de la Cascada—la Cascada del Parc, que tants recorts guarda de la nostra primera joventut—eren per a mí l'esqué que m'atreia cap a aquella sala. Sempre me'n recordaré de la tarde de Maig que, a quarts de set, dissimuladament, ferem el salt cap a altres indrets més pràctics. Era un dia que jo sentia la primavera. L'amigueta de la meua *nena*, a la mig-hora, va eliminar-se amb una discreció digne de millor causa, pretextant una visita a fer a una amiga malalta. Quant, lliures de l'engorro de la confidenta ens posarem a ballar, ella reia, reia malignament, i sos ditets, tots menys un amb ungles punxagudes d'aligot, començaren a correr, enjogassats, pel meu clatell, que hi responia amb vibracions de central tèrmica.

Del repicar capritxós d'aquella *nena* que s'entretenia en jugar amb els meus nervis com si fossin cordes d'una guitarra de fira, me'n vaig fer un monedero i un quarto de deu peles al Xalet, perquè a mí sempre m'ha agradat gastar bó, mal m'estigui el dir-ho. Per això he guardat sempre un cert sentimentalisme per la *nena chic*, i quan ne veig una ja em sembla que torno a sentir la frisança dels dits sobre el meu clatell aquella tarde memorable de «La Perla Recreativa». I, si arribés a milionari, tindria un capritxo yanqui: retirar una *nena chic* amb la seva amigueta perquè cuidessin la meua vellesa i em contessin les seves memories. Foren un éxit! Després, capitalitzaria el producte de la venda, i quan me morís deixaria dit en el meu testament qu'es destinés l'import a fells-hi alçar un monument. Ei! Si abans me l'havien fet aixecar a mí!

EPIGRAMA

Per culpa d'un nap, cert dia
me varen fer pagà un nap,
i ara, de dos que'n tenia
de bons, no me'n queda cap.

ELS PANTALONS VERMELLS

(Vaudeville comprimit)

ESCENA PRIMERA

El senyor Peret enganya a la dona fent-li veure que va cada nit al cassino. Ont va es a casa la Fifi, d'ont surt cada nit pels vols de la una. La Fifi enganya al senyor Ramón, el vell que li té parat el pis. L'escena a les fosques. No cal llum.

—Ai, xatet meu!...

—Ai, lladre!...

Truquen. La Fifi corre a la porta.

—Ai, Peret, que hi ha el vellot! Corre, vesteix-te i amague't al quarto de la minyona. Quant ell entri, fuig!

El senyor Peret es posa els pantalons a les palpenes i mentres entra el senyor Ramón, toca el dos.

—Oi, rata, que t'he donat una sorpresa?

El senyor Ramón té la paraula...

ESCENA SEGONA

La Lluïsa, mulier del senyor Peret, enganya al marit. Mentres aquest es cada nit al cassino, ella s'enten amb en Carlitos, soldat de quota. L'escena a les fosques. Diàlec amb poques paraules.

—Ai, lladre!...

—Ai, xatet meu!...

Truquen. La Lluïsa s'esvera i va de puntetes a la porta.

—Estem perduts, Carlitos! Es el meu home!

—Tant aviat?

—Es ell, Carlitos! Corre, amague't sota el llit. Té la roba. Ja miraré de fer-lo sortir per a que puguis escapar-te.

—Sabs en Rafel i la Pepeta? S'han casat.

—Ja s'ho faràn!...

El galán s'amaga. Entra el senyor Peret, empiatat per no haver pogut conversar llargament amb la Fifi...

ESCENA TERCERA

—Peret, no em trobo bé! Estic molt malalta...

—Què tens? Vols que encengui el llum?...

—Que ja et despulles?... Ai, no, no! no l'encenguis, que'm fa mal el cap! Corre, vesteix-te i ves a buscar al metge!

El senyor Peret, tot rondinant, es posa altre cop els pantalons i se'n va a casa el doctor Llatuga.

Mentrestant, en Carlitos es vesteix i escapa a corre-cuita. La Lluïsa respira.

ESCENA QUARTA

—Corri, doctor Llatuga! La meua dona no sé que té!...

—No serà res. I ara! Qu'es militar vostè, senyor Peret?

—Jo?

—Com que'm porta aquests pantalons.

El senyor Peret se'n adona de que porta uns magnífics pantalons de soldat. I rumia...

—Això es—pensa—que la Fifi m'enganyaba. Devia tenir algún soldat amagat i... Si no se'n pot fiar d'aquestes donotes. Sort que la pobre Lluïsa no se'n ha adonat!

I acabà demanant al metge que per favor li deixés uns altres pantalons.

—Es una calaverada, sab?

FINAL

La Lluïsa, quant hi anà el metge, ja estava bona. En Carlitos buscà en và els seus pantalons. El senyor Peret ídem, ídem. La Fifi es quedà sense fula—no acusada de rebre soldats d'amagatotis i té que contentar-se amb el senyor Ramón. La Lluïsa no sab ont han anat a parar els pantalons del seu Carlitos, i el doctor Llatuga guarda com a recort d'una nit que'l varen fer aixecar per res, uns pantalons vermells.

QUESTIÓ ARREGLADA

En Pau i en Pere, jogant al billar, han tingut una discussió violenta. Els ànims d'ells i de sos amics estan excitadíssims!

Finalment en Pau i en Pere s'abraonen. Millor dit, en Pau clava a en Pere una terrible bofetada.

Els amics d'en Pere conseqüeixen contenir aquest i treure'l dels billars.

Un cop al carrer, en Pere, sempre amb la mà a la galta i els seus amics acompanyant-lo, troben a en Berenguera.

Aquest, encuriós, pregunta què ha passat.

—Res, home, res.

—Digueu-me què ha estat.

—Res. En Pau que ha clavat una bofetada an aquest.

En Berenguera, indignat:

—An a tu? Una bofetada an a tu? Ah! Això no pot quedar aixís. Veniu, torneu a entrar.

—Però, home...

—Deixa-ho correr!

—Què? Que ho deixis correr? Ara veureu. Veniu amb mí, vos dic.

L'actitut decidida d'en Berenguera es tan entr-

gica que tots, després d'una breu vacil·lació, se determinen a seguir-lo. I entren als billars altre cop.

Ja son cara a cara en Pau i en Berenguera. Al costat d'aquest en Pere, l'abofetejat.

En Berenguera, indignat, ferm, enérgic, desafador, diu a en Pau:

—Vostè ha clavat una bofetada an aquest amic meu?

—Sí, senyor!

—Home! Tindria una curiositat—diu en Berenguera i afegeix irònic:—¿Per què no n'hi clava una altre al davant meu?

En Pau, sense fer-se pregar més, venta a en Pere una terrible bofetada a l'altre galta.

Gran espectació. Tots callen.

Sols en Berenguera diu al seu amic:

—Anem-se'n, noi. Aquest home fora capaç de pegar-me a mi i tot!...

CUPLETS

Marcelino

Música de «Liras» (Molinero)

I

El gran propagandista
Marcelino Domingo molt m'agrada;
cap altre periodista
la té més ben trempada
qu'ell la ploma i per xò em té tant xiçada.

Refrà:

Marcelino, Marcelino,
amb el foc dels teus discursos
m'encens i em fas perdre el tino.
Ai, Marcelino!

II

Malgrat la llur figura
com un filabarquí d'escanyolida,
provar sempre procura
que'ls té de bona mida
els pulmons i ho demostra quant ell crida.

(Al refrà.)

III

Es un parlamentari
que treu foc pels caixals quan discurseja,
i es tant extraordinari
que'ls ànimos caldeja
i el mateix Ciceró en tindria enveja.

(Al refrà.)

IV

Per prescripció... del metge
en un barco passà una temporada,
i des de aquella fetxa
la trovo més salada
llur persona que a mi em té capficada.

(Al refrà.)

V

M'agrada en Marcelino
perque es home d'idees avançades
i molt m'hi encatarino,
car mai fa burricades,
en tot cas lo que fa son barricades.

(Al refrà.)

—Anirem al Museu, però hi han coses que no tindreu que mirar-les.

—Quines?

—Ja vos les ensenyaré.

VI

Per ell, le meu cor noble
se m'aixampla com una mala cosa,
perque, com sab el poble,
del heroi de Tortosa
la política llur no es gens tortuosa.

(Al refrà.)

VII

Os juro que l'estimo,
i com qu'es solteret m'agradaria
poguer donar-li el timo
del matrimoni un dia
i a caricies jo me l'empassaria.

(Al refrà.)

VIII

Com qu'ell es diu Domingo
tots els dies per mi festa serien,
i encesos com un mingo
ell i jo, ja ho veurien,
els petons i les festes que'ns fariem.

(Al refrà.)

CLINICA PAPITESCA

ABAIX ELS MANIATICS!

(Dedicat als higienistes i bufadors d'ampolles)

Dels que tenen la desgràcia de néixer i perdurar tota la seva vida aprensius, lliuri'ns Deu i en Maura. Els aprensius vos fan la vida intolerable, inaguantable i arxiempipadora, dit siga lliunt una parauleta elegant. Hi han aprensius d'hivern, d'estiu i de mig temps, com els trajos que anuncien els sastres. D'empipadors en son tots tres, i fins si ens apuren, tots quatre, perquè el sastre, quan s'empenya en que li fem efectiva la factura, no ens negaran que fora injust que li enganxassim el calificatiu d'interessant.

Que en aquesta única Barcelona no els hi manquen motius als aprensius per a movilitzar-se, ho posarem un trist minut del horari oficial en dubte? Barcelona, comtat gran, té, i en pot presumir, un tifus permanent, que, mercès a l'activitat dels de la Casa Gran, dintre de sis o set cents anys ja serà enllestí. No li manca verola, ni sarampió, ni febres típiques, ni acaparadors, ni pudor pels carrers, ni fret siberià en la darrera setmana d'Abril, ni eleccions, ni altres molèsties socials, que, malgrat tots els esforços, inclús els dels barítonos de sarsuela, no s'han pogut desterrar.

Tot això es la opinió, no de l'«Atracció de Forasteros», ni la dels barítonos esmentats, però sí la dels aprensius barcelonins, que son mils de milers, com la grossa de Nadal.

La veritat nua, com la dona honesta a les quatre de la matinada, es una tant sols. Que'l sarampió no té importància, que la verola menys i que'l tifus ont farà més estragos serà... des de la fila dotze a la vint de tots els teatres. I afirmem, que cap d'aquestes malalties tindrà importància, a excepció dels que tinguin la pega de patir-les, i els maniàtics, aprensius o carregats de... puntes de París, per dir-ho d'alguna manera.

Els aprensius sí que son una veritable epidèmia. Es lo que no fa gaires dies ens deia un amic nostre:

—A un senyor que's proposi fugir de les corrents d'aire, es fa impossible tractar-lo. Se'l té que parlar a porta tancada, com els judicis per abusos de menors.

Quant vostès topen pel carrer a un d'eixos maniàtics, lo primer que'ls hi endossa es lo següent:

—No ho sab? Doncs tinc una bronquitis amb *vistes* a la pulmonia.

—I, quin dia es el senyalat per la *vista*?

—Vostè no té formalitat; dispensi.

—Com que no en tinc? Si al referir-me a la vista fins li pregunto per el senyalament, i em donen intencions fins de comprar paper sellat.

El senyor de les corrents d'aire es inaguantable sempre, però allà ont es manifesta en tot el seu esplendor es en els cafès i teatres.

—Vol fer el favor de tancar la porta?—diu a n'el moço.—Jo he vingut aquí per pendrer cafè (o bé) per admirar eixa bestiesa que li diuen *El niño judío*, no per a celebrar una intervú amb Sant Pere pescador.

El maniàtic no es treu ni el sombrero, ni l'abric, ni tres números de diari que porta doblegats entre la camisa i la samarreta. Diu que aquella coraça papelera el defen dels refredats.

Per cert que l'altre nit, a un d'eixos maniàtics li varem preguntar que quins diaris usava com a coraça protectora.

—Avans—ens va respondre—em posava tres números del *Bru-si*; després el vaig desar i vareig pendrer *La Vanguardia*. Trovo que abruga més.

—Li aconsellariem, per aquest objecte, un de millor—li diguerem.

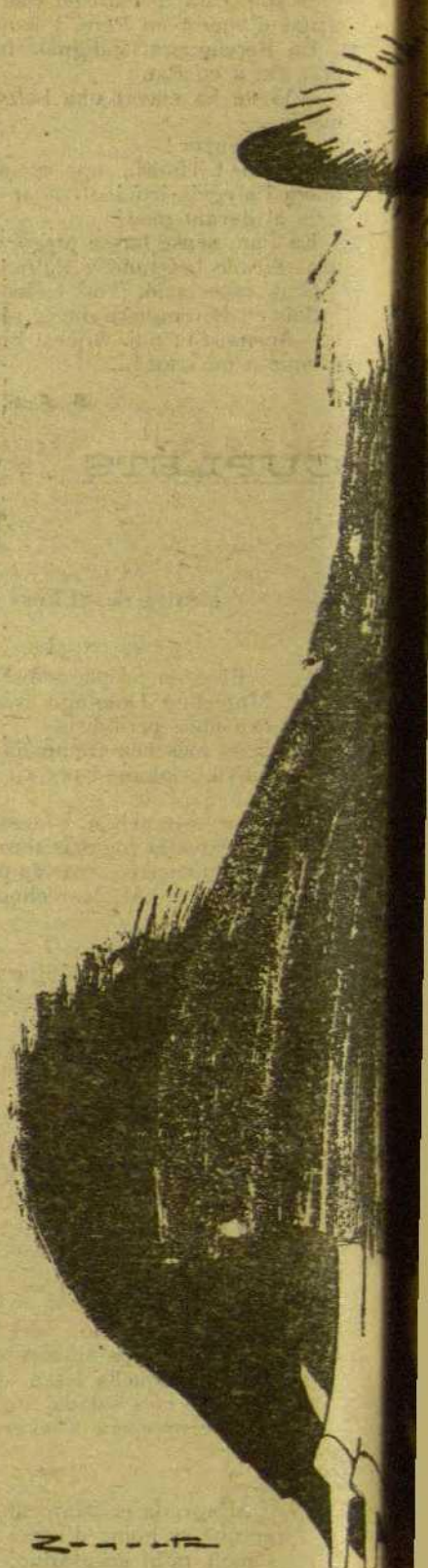
—Quin? Digui... digui...

—El PAPITU.

—Vol dir?

—Paraula! Escalfa més.

Nosaltres, als qui temen els cops d'aire i les pulmonies i les broncopneumonies i demés família, els tractem aixís. D'altre manera es tenen que tractar i conduir els gàstrics. Eixos no beuen aigua natural

—El meu marit es un cotó al lit.

de cap mena. Encara que sigui de Canaletes, ni que sigui beneïda. Aigua mineral i solsament mineral. Rebutjen els dinars de preu i frueixen com si s'enmonessin amb *whisky* quan s'engoleixen un litre d'aigua de Rubinat o de Loheches.

Els que pensen patir del estómac—consti que no ens en fumem dels que pateixen de veritat, que son ben bé dignes de planyer—son seriosos i adopten sempre un posat de tristor com els ninots de'n Torres García. Son tant seris, que quan prenen el «bicarbonato químicamente puro del doctor Muñoz», fa l'efecte com si prenguessin Verdun o Berlín, segons el bicarbonatista sigui d'un o altre bando.

Nosaltres, als amics aprensius o maniàtics solsament els hi donarem un excel·lent concell: Que quant tussin o el ventrell els fassi l'efecte que'ls hi fa mal, en canvi d'anar-se'n a deixar-los a la farmàcia o al metge, que's fiquin en una clínica d'eixes que's diuen Folies, Alcázar, Edén, i que prenguin... fila cero número hù. En quan hagin passat un parell d'hores guaitant tant torneament, ja sabem ont aniran a pendre la medicina. I per cert que's l'única agradable de pendre.

Fora, doncs, manies, que ara ve el bon temps—si no ens el queden a deure—i fins diuen que'l pà sols pujarà trenta o quaranta cèntims la lliura, que això sí que's una malaltia seria.

EN EL CINE

La Montserrat es una nineta d'uns diset anys i un d'aquells tipets que fan dir: «Renoi, quína pell!»

La pobreta està enamorada d'un jovenet anomenat Ricardo, el qual tindrà, poc més o menys, igual edat qu'ella, i es dedica a fer la venda de carmelos en un cine de Gracia. Fa pocs dies es varen trovar, i després d'un seguit de paraules carinyoses quedaren que per la tarde es trovarien en el cine ont ell treballa, i que, com de costum, es posés al últim rengle de dalt de tot, qu'ell, dissimuladament, ja hi aniria a fer cap.

Dit i fet. Arrivà l'hora d'entrada i la Montserrat va cap al lloc indicat. Poc feia que havia començat l'espectacle quan senti la veu de'n Ricardo que cridava: «Caramelos! Aigua i caramelos!», tot acostant-se al lloc ont hi havia el seu bé de Deu de Montserrat.

Lo primer que va fer en Ricardo fou deixar la panera i el canti de llauna sobre una cadira, i després, com qu'era fosc, ningú es donava compte de lo que feien ell i la seva estimada; sols de tant en tant se sentia la veu d'ell que cridava: «Caramelos! Aigua i caramelos!», fins als cap d'un rato que amb veu molt fosca començà: «Ca... ca... ca... ca...» i cataplum! feu el canti al donar un cop a terra, doncs el varen fer caure d'ont l'havien deixat.

Al sentir el soroll, una senyora que ocupava un seient de la fila del davant d'ont estaven la Montserrat i en Ricardo, s'aixeca, es tomba i, tota enfadada, exclama:

—A veurer que fareu vosaltres amb tanta caca! De segur que acabareu empastifant-me pel darrera, com l'altre tardé!

XAFARDERIES

*** Copiem de *La Publicidad* del 21 del corrent:

«*Casa de curación.*—Visita gratuita. Gabinete especial para el tratamiento de las enfermedades venéreas y sífilíticas. — Servicio permanente de lavajes e irrigaciones para después del acto sexual.—Artículos para higiene íntima. Preservativos de todas marcas, etc., etc.»

Després... del etc., ja cal que hi corrin.

*** Un diàlec cinegetic:

—Jo—diu el senyor Comas, de Sabadell, caçador i rentista—tot lo que mato ho envió al Hospital...

—Quin bon cor!

—Miri, ahir mateix vareig enviar-hi a un guarda-bosc!

*** En Lluïset Mir va fer el seu benefici a cànn Romea. El xicot, pensant amb les subsistències, va dedicar la festa als venedors dels mercats.

Els regalos varen ser en especie. Per molts anys.

el vaig atrapar amb una pussa

EL SAC

*** Diu *La Veu de Catalunya*, parlant d'un judici oral:

«Feren un encàrrec de 148 quilos de blau marí, a raó de 50 pessetes el quilo, o siguin 4,455 pessetes.»
Uva! D'això se'n diu matemàtiques!

*** Ens demanen una rectificació.

Se'ns diu que la paralela Apachinette no ha estrenat la americana llarga i esllanguida de que parlavem l'altre dia, sinó que ja estava molt usada per una ballarina de dances orientals, avui pertanyent a les classes passives.

La veritat en son lloc.

*** En una Tenència d'alcaldia, setmanes enrra, el secretari va anunciar al personal que'l proper diumenge (estaven a dimars) s'hauria de treballar per mor de no sé que de les quintes.

Un escriptor, que pel diumenge ja s'havia compromès amb la fulana, respongué:

—Ho sento molt, mes jo no podré venir.

—I això? Ont té que anar?

—Tinc que anar a... un enterro!

*** Quan vulguin comparar una cosa lletja, no diguin mai allò de: «Es més lleig que un pecat», doncs hi han pecats que no ho son tant com això. Diguin, i estarà més ben dit: «Es més lleig que un picador de les Arenes.»

*** En Vilches encara no ha fet *El amigo Teddy*. No desesperin encara. En canvi fa *La aventura del coche*, vaudeville per a senyores, i ompla el teatre.

Ah! I la Irene, cada dia més guapaça.

*** La Carmen Flores va a Eldorado. Una comissió d'arquitectes ha repassat les columnes de l'edifici i ha dictaminat que poden resistir els crits de la chulona. Jo no me'n fiaria.

*** Un jove radical volia anar en candidatura. A l'efecte va fer passos i rebre promeses i... Va sortir la llista de candidats i va trobar-se en que el seu nom no hi eha.

—Vaja—va dir enrabiat.—No diguin, que havent-hi tantes nulitats també hi podia ser-hi jo!

Ara no ens recordem si va ser precisament la paraula nulitats lo que va dir.

*** Ròtul que's podia llegir temps enrra en una tenda de Sans:

«Prfser de veterinaria.»

*** Títol d'un llibre célebre:

«Patologia de los ferrocarriles.»

De què deuria tractar?

*** Uns quants xistos nous de trínca:

—Què fan els xinos quant se desperten?

—Obren els ulls.

(Això podrà no ser xisto, mes es veritat.)

—En què s'assemblen els homes nanos als faldons de la camisa?

—En que «se quedan en-años.»

—A qui no es possible engegar a la... dallonses?

—Als homes nanos per allò de que «home nano carregat de...»

Quant va ocorrer, fa alguns anys, aquell bullit de Babel, es veu que Deu va volguer que quedés una paraula com a mostra de la parla d'aquell felíços temps en que tothom, homes i dones s'entenien.

Aquesta paraula, única que va salvar-se del enredo filològic, va ser el sac.

En efecte: segons el savi de la casa, del sac s'en diu *sac* en català, *sac* en francès, *saco* en castellà, *sak* en hebreu, *sak* en caldeu, *sak* en turc, *sak* en alemany, *sakkos* en grec, *saccus* en llatí, *sakk* en goth, *sack* en anglès, *sack* en dinamarqués, *sack* en flamenc i *sacco* en italià.

Ja veuen si en té de valor la parauleta.

Amb un sac al coll i un xic de mímica, poden córrer mon sense necessitar l'esperanto.

LO QU'ES LA IGNOSCENCIA

El mestre de Vilatrística explicava la *semilla* als nens i els hi deia que les semens alimentícies ho son pels seus *cotiledones*. Les faves, els sígrons, els pesos, etc., tenen dos cotiledons.

Preguntà després la lliassó a n'en Pipina, xicot, encar que algo llestot, molt atolondrat:

—Què tenen les plantes alimentícies?

Veient que'l noi restava mut, agregà el mestre:

—Sí, home; com ara la fava, té dos co...

—Ah! Sí, senyor—contestà ràpidament el xicot.

—Dos co...

I deixà anar la resposta que feu enrogir al professor.

EPIGRAMA

Va preguntar en Magí
a la preciosa Leonor:

—Qu'és l'amor?

—Un nen—va dir.

—I doncs, miri si es així,
vol que li fassi l'amor?

—I per què has renyit amb l'Enric?
—Perque tenia massa llengua.

CARNET DEL PAPITU

LA CRISI DEL TABACO

Monòleg d'un fumadó
d'allò més aquilolat
que està molt desesperat
per la present situació.

La crisi del tabaco m'amoïna,
jo no puc viurer sense nicotina;
per trová un trist paquet dels de cinquanta,
de trenta o de quaranta,
quins apuros es passen avui dia!
Quince puros he dit? Que més voldria!
Primer vingué la crisi del papé
que avui encara dura,
i ara en crisi el tabaco està també.
Així, sense paper ni picadura,
per fumar, de quin modo m'ho faré?
Cercant la solució jo perdo el tino,
com tu, llegidó amic, ja t'ho imagines:

si fumo de vuitanta m'arruïno,
i si fumo de vint, agafo angines.
Lo millor que puc fé

es fumar *senyoretas* que'm van bé,
puig quant en veig alguna que m'agrada
jo dic amb il·lusió reconcentrada:
—Després d'haver-la encesa, en ma fol·lia,
com me la fumaria!

Els Aubin Leonel, famosos
artistes han debutat
l'Alcázar fa pocs dies
amb un èxit delirant.
fan una revista amb tipos

el París d'ans d'esclatar
a conflagra maleida,
el públic riu de bon grat,
obre tot quant surt a escena

un cavall artificial
que sembla talment de veres,
no més li falta parlar
i qu'es tiri bailarines,
ep! en sentit figurat,
no es molestin les que ballen
en l'acreditat local.
De la *troupe* l'element mascle
un bon rato fa passar,
perque té molta més sombra
que un toldo de'n Maristany.
I l'estupenda francesa
Joucelt es un rato llarg
excèntrica i divertida,
i quant es posa a cantar
La *chula franco-española*,
tirant el pit endevant,
està feta una *barbiana*
felén de la *Plac' Pigall*.

Presumia cert poeta
d'inspirat i de genial
i deia: «La meua lira
té un valor exagerat.»

I un bolsiste que ho sentia
així li va contestar:
—No ho crec, perque ara una *lira*
encara no val dos rals.

GEROGLIFIC NUMERO 124

Solució del Geroglific número 121

El francès amb professor
no vulguis pas estudiar;
amb professora es millor.

CORRESPONDENCIA

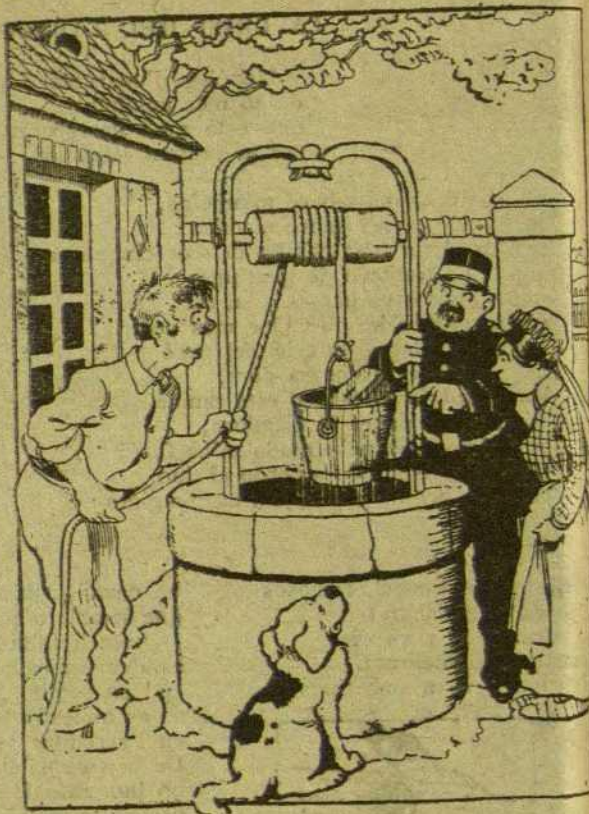
Ton del Canó: També ens envia unes coses
mes velles!—*Ll. A. F.:* No fa pe'l nostre taran-
nà.—*Bufo 74:* Apuntissen als mes.—*Un recon-
sagrat i la Spa. Pilets:* Anirà un xic modificat.—
Stekatan: Récristina, quin pseudònim! Allò,
ja s'ha dit d'una altre manera.—*Baró de Tren-
ca Fils:* En farem un quento pistonut.—*Tok*
(a) *Kuls:* Es vell, molt vell, més que fer de
cos.—*Ll. Mir:* Agrats i per molta anys. Ah! I
allò deu volguer ser un «amanta sorprandi-
dos».—*Dos faldilles:* No mata.—*Uns que acos-
tuman a donar:* Però, fillots de Deu! Vostés no's
fan càrrec de les circumstancies!—*Jep de Vi-
lafranca:* Ja ens comensaran a conèixer. Ja s'
ha dit i ho sentin.—*Calel:* Benvingut sigui.
Però lo que envia va sortir fa dos setmanes.
Faein un altre.—*Agapito Cucu:* S'aprofitarà.—
Un amic del amo: Ho farem nou.—*Vert-daire:*
Li ficarem per a fer-lo content si tingués
interès general.—*C. Vice:* Lo menys, vuit
anys d'estaro.—*R. Salsadó:* Amb els morts, no
hi gastem brometes.—*I. H. Lladó de Mená:* Es
del any del cólera això, oi?—*Sagrissó, Tanoca,*
Coll d'òpera, Un de Lloret, Tito Livido, Rober-
lito, Nax d' Escandol, K. Ballot, Juan Poch (a)
Sardina, Sofregit, R. C. Ll. Un tranviari, P. P.
Kuls, K. A. Dolsa i Llepet: Endevinat.

FÉLIX COSTA, IMPRESSOR.—BARCELONA

≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Mirat-el! S'ha casat perquè a n'els oficis de força se'ls dona dret a doble racció de pa!

—Aquí està la caixeta que ella m'havia robat.
—Ho veuen com la veritat sempre surt del pou?

—Aquest gos, de quina raça es?
—De quina raça li agraden?

—Trenta cinc cops ha anat al retrete en un sol dia? En aquestos temps en que tot el país es restreny, això es donar un mal exemple.

VIAS URINARIAS URETROL

Cura PURGACIONES, VENEREO
y demás dolencias

(TISANA PUIG)

1'50 ptas. caja

DE VENTA: *Segala*, Rambla de las Flores, 14.—*Vda. Alsina*, Pasaje Crédito, 4.—*Farmacia de la Cruz*, Escudillers, 75.—*Salús*, Fontanella, 7.—*Franco Puig*, Salmert'n, 72.—*Farmacia Doctor Ferrer*, Ronda San Pedro, 2.

BLENORRAGIA (PURGACIONES)

Per croniques i rebel·des que siguin es curen
aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE

Es curarà per si sol, sense la consulta ni
guia del metge i ningú s'enterarà de la seva
enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'això. Venda
a 4 pessetas caixa. J. VILADOT, Rambla de Cata-
lunya, 88; J. SEGALA, Rambla de les Flors, 14;
FARMACIA GELART, Princessa 7 i principals far-
macies.

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

noté els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa
desapareixer la sarna. Desconfieu de les imitacions

Assalt, 86 - BARCELONA i Centres de específics

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del
país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Garrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA

LA FRANCESA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMÁ

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe
d'articles de Sport.

Motocicletes y Side cars (SUN)

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

SARNA (Ronya)

Sense bany la cura ràpidament el

Antisarnic Martí - 3 ptes. frasc

El més econòmic, segur e inofensiu

De venda en totes les farmacies, i

Parlament, 17 :: BARCELONA

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'Insecticida PARADELL

UNA PESETA FRASC - Per correu 1'50 ptes.

FARMACIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Nou) - BARCELONA

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la
Purgació, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna
el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa

II 29 ANYS D'EXIT II

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

—Ara vinc de comprar fil, Purita.

—Més aviat sembla que vinguis de vendre'l.